

Chán vợ

Vợ chồng tôi cưới được 10 năm, giờ tôi chán vợ; nếu được chọn lại, tôi sẽ có lựa chọn khác tốt hơn.

Tôi là người miền Tây, ra Bắc học và làm việc. Thời gian này tôi quen em, cũng là người cùng quê, trong một dịp rất tình cờ gặp gỡ người quen. Trong ấn tượng của tôi, em không có gì đặc biệt, rất trầm ngâm, ít nói, gương mặt lúc nào cũng rất u sầu, thỉnh thoảng giao tiếp em mới gượng cười lịch sự, làm người khác rất ngại đến gần. Thậm chí trong đám đông, em sẽ thu mình lại ở góc nhỏ, không ai nhận ra.

Rồi chúng tôi liên lạc, tìm hiểu một thời gian tôi mới biết hoàn cảnh của em. Ba mẹ em mất trong một tai nạn khi em đang học lớp 11. Em đau khổ thời gian dài. Nhà em neo người, ba mẹ ở nhà thuê nên khi họ mất đi cũng không để lại bất cứ tài sản nào đáng kể và không có ai giúp đỡ em. Không có chi phí trang trải cuộc sống, em phải nghỉ học một năm, sau đó đi làm thêm phục vụ quán ăn, đủ thứ công việc lặt vặt để kiếm sống. Trước đó học lực trung bình, em vẫn tiết kiệm và đăng ký đi học lại, cứ vậy học lên cao đẳng rồi đi làm.

Khi quen nhau, chúng tôi đã đi làm. Lương tôi chỉ đủ trang trải cuộc sống và gửi một ít về nhà biếu bố mẹ, không có dư. Lương em cũng tầm tôi lúc đó nhưng tiết kiệm được mấy trăm triệu đồng vì sống khắc khổ để phòng thân lúc cần. Trước đó tôi từng yêu đơn phương hai người lúc đi học và đi làm nhưng không ai đáp lại, có lẽ do tôi thấp, mặt bị mụn và chưa có gì. Tôi và em đều là mối tình đầu của nhau. Thời gian yêu nhau em cũng rất quan tâm và chăm sóc tôi. Thỉnh thoảng cuối tuần em sẽ tranh thủ qua phòng trọ nấu món ngon cho tôi ăn. Khi tôi đi phỏng vấn hoặc dịp đặc biệt, em sẽ dẫn tôi đi mua áo quần mới để tôi trông chảnh chu, lịch sự.

Còn tôi, từ lúc yêu nhau cho đến hiện tại chưa bao giờ tặng quà cho em. Thỉnh thoảng khi cãi nhau, em tủi thân, hỏi sao tôi chưa bao giờ tặng hoa hay quà dù nhỏ, cho em có cảm giác được bạn trai quan tâm, trân trọng? Lâu dần em không thấy tôi phản ứng hay thay đổi gì nên đành chấp nhận, xem đó là tính cách khô khan của tôi. Em không biết thỉnh thoảng tôi vẫn đặt mua online quà cáp về cho bố mẹ để. Tôi thấy em rất chân thành nên quen nhau mấy năm quyết định cưới.

Một năm sau cưới, chúng tôi đặt cọc mua trả góp căn hộ gần trung tâm Hà Nội bằng số tiền tích cóp thời con gái của em, còn lại nợ ngân hàng. Sau hai năm cưới, con trai tôi ra đời,

cũng là lúc dịch Covid bùng nổ. Công ty của vợ đóng cửa, vợ thất nghiệp ở nhà giữ con 4-5 tháng. Tôi biết em rất lo lắng, buồn và stress nhưng tôi vẫn rất khó chịu vì lương mình 35 triệu đồng, trả góp ngân hàng 15 triệu đồng rồi, một mình kiếm tiền rất áp lực. Vợ chồng thường xuyên cãi nhau, tôi yêu cầu vợ kiếm việc làm.

Sau đó vợ làm việc bán thời gian và hiện tại vẫn còn làm, mức lương khiêm tốn. Lương của tôi sẽ trả ngân hàng hàng tháng và sinh hoạt phí trong nhà, mỗi tháng đưa vợ 5 triệu đồng để đi chợ nấu ăn và chi tiêu cá nhân, còn lương vợ dồn lại một cục sau trả ngân hàng. Thời gian nợ ngân hàng, vợ chồng vẫn lo cho con những thứ tốt và đầy đủ trong khả năng, không tiếc thứ gì, nhưng vợ sống ngày càng hà tiện. Áo quần vợ mặc cho đến sờn rách vẫn không mua mới, để dồn tiền trả nợ. Sau 6 năm chúng tôi đã trả xong nợ ngân hàng nhưng thói quen tiết kiệm của vợ không đổi, thi thoảng mua sắm hơn lúc trước một xíu thôi. Công việc của tôi 3-4 năm nay khá ổn định, việc trả được nợ sớm hơn thời hạn cũng là nhờ tôi có mức lương cao và lo hết chi phí trong gia đình. Trước nay tôi chưa bao giờ đưa vợ giữ lương hoặc chi tiêu gia đình.

Mọi thứ điều trong tầm kiểm soát của tôi, vợ không biết mức lương cụ thể của chồng, tôi cũng chưa bao giờ biết chi tiết hàng tháng mình xài gì, quà cáp tôi tặng ba mẹ cũng không cần nói cho vợ biết. Giờ tôi thấy vợ rất nhàm chán, không có chí tiến thủ, công việc của tôi ngày càng tốt lên còn em vẫn ì ạch và lười biếng. Hầu như cả ngày vợ rảnh nhưng không biết trau dồi kiến thức. Mỗi sáng vợ thức dậy tầm 6h sáng, chuẩn bị chở con trai đi học xong về nhà lúc 7h lại tiếp tục ngủ nướng tới 9h giờ dậy làm việc. Chiều làm việc một lát lại chuẩn bị dọn dẹp, nấu ăn rồi đi rước con, cho con ăn uống, tắm. Sau đó vợ rửa chén, lau nhà, đi bộ thể dục một lát rồi về nhà nằm chơi điện thoại đến gần đêm mới đi ngủ.

Tôi không hài lòng với sự lười biếng này của vợ. Tôi đi làm từ 9h sáng, tối về ăn cơm, chơi với con tí rồi đi ngủ cùng con. Vợ tôi cả ngày không có đóng góp gì lớn, ngoài việc nấu bữa tối, đưa đón con đi học, tắm rửa rồi lo ăn uống cho con, dọn dẹp nhà rất sơ xài, kiểu dọn cho xong việc. Máy móc thiết bị trong nhà hư hỏng, vật dụng cần mua sắm trong nhà đều do tôi làm hết. Lúc trước còn đi làm, vợ thường kể tôi nghe nhiều việc linh tinh ở công ty, tôi thấy rất phiền phức, tỏ ý không muốn nghe. Tôi không có thời gian và không thích nghe những việc vụn vặt như vậy.

Giờ vợ trở nên kiêu lời, chỉ chia sẻ những việc liên quan tới con. Khi mọi thứ đã dần ổn định, tôi đề nghị sinh thêm con nhưng vợ từ chối, bảo không sẵn sàng về cả thể chất lẫn tinh thần. Đôi lúc vợ bóng gió rằng bản thân bị bệnh trầm cảm. Tôi cho rằng đó chỉ là lý do để biện minh cho sự ì lì của vợ. Tôi gắng hỏi, vợ bảo hiện tại chỉ muốn tập trung, duy trì cuộc sống ổn định trong gia đình với chồng và con trai. Nếu lỡ có chuyện gì hoặc ly hôn, cô ấy sẽ không đủ khả năng nuôi hai đứa con, vì thế không muốn sinh nhiều, làm khổ mình, khổ con.

Vợ hướng nội, hầu như không có bạn bè gì, cuộc sống chỉ xoay quanh gia đình. Tôi sống rất trách nhiệm, chu toàn với gia đình nên khi nghe vợ không muốn sinh thêm, bản thân rất khó hiểu và sốc, vì vậy càng chán ngán vợ. Cả về tính cách và ngoại hình, tôi cảm thấy vợ không có gì nổi trội, thậm chí công việc của vợ đang làm cũng chỉ là nhờ may mắn, nếu một ngày nào đó không làm công việc hiện tại được nữa thì em rất khó kiếm việc. Năng lực em rất yếu, không biết tiếng Anh, làm sao có thể cạnh tranh với các bạn trẻ năng động hiện nay, đến lúc đó sẽ phụ thuộc hoàn toàn vào tôi.

Cả nhà tôi đều bảo với hoàn cảnh của vợ, em may mắn khi gặp được một người đàn ông sống trách nhiệm và chu toàn gia đình như tôi. Nhờ tôi có công việc tốt nên em mới có cuộc sống ổn định, có nhà ở như hiện tại, nhưng giờ tôi cũng không có nhu cầu quan tâm nhiều đến vợ nữa. Hiện tại tôi chỉ muốn làm việc và lo cho con trai, em muốn sống thế nào tùy em lựa chọn.

Thành Thái